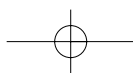
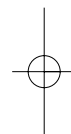
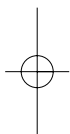
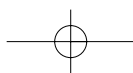
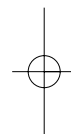
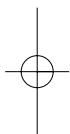

LUDER

HELEN WALSH • LUDER

Översättning Sandra Medin

NORMAL FÖRLAG

The right of Helen Walsh to be identified as the Author of this Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patent Act 1988.

Engelska originalets titel Brass

Copyright© Helen Walsh 2004

Published by arrangement with Canongate Books Ltd, Edinburgh.

Normal förlag, Åsögatan 174, 116 32 Stockholm

www.normal.se

Normal support Mian Lodalen

Normal inspiration Jamie Byng

Omslag Helena Modéer

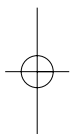
Omslagsfoto David Levinthal/Getty Images

Grafisk form Katy Kimbell

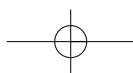
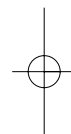
Normal redaktion Lena Sohl

Tryckt 2007 hos Spindulys, Litauen

ISBN 978-91-85505-02-9

*Till Kevin.
Med kärlek.*

*Jag går på jakt, under livstycken och skirt tyg
en gudomlig rygg under skuldrornas krök ...*

*Jag drömmer om deras kroppar, glöder av skön feber
De finner mig lustig ...
och mitt brutala begär fastnar på deras läppar*

Arthur Rimbaud

KAPITEL 1

MILLIE

Vi svänger in på Upper Duke Street och utsikten tar andan ur mig.

Hela staden glöder och Liverhusen, starkt upplysta av den stigande månen, tronar storslaget mot en molnfri himmel. Jag kastar en snabb blick för att se om hon också har förförts av vyn men ögonen är förlamade av kemiska utsvävningar. Hon är minst tre eller fyra år yngre än jag – ett barn i lagens mening. Trots det har hon det slitna utseendet hos en kvinna som har levt, andats in och spottat ut de här gatorna i hela sitt liv. Man ser blandad härkomst i hennes ansikte också, den mörka hyn antyder medelhavsområdet, i de smala ögonen anas däremot Asien. Det är ett fint ansikte – märkligt sammansatt men ändå vackert. Det hör inte hemma här.

Vi går mot katedralen som tränger igenom natten likt ett praktfullt varsel, och hon rusar i förväg för att skapa tillräckligt avstånd mellan oss för att visa att vi inte är tillsammans. Vid kyrkogårdsgrinden svänger hon runt och med handflatan uppmanar hon mig att stanna. Jag ser hennes späda silhuett slinka ner för ett par trappsteg och utan förvarning försvinna in i den blågrå natten. Jag tvivlar på att hon lär återvända och känner ett litet styng av lättnad. Kolan och spritens verkningar avtar fort nu och skärvor av mitt gamla jag lurar i det undermedvetna, uppmanar mig att vända om och fly.

Natten spottar fram henne och hon står framför mig på nytt. Smala ben och fylliga bröst. Korpsvart hår som är hårt bakåtdraget i en högt uppsatt tofs. Jag blir svimfärdig.

Hon kröker armen och vinkar. Och jag följer med, ner för en trappa med ojämna steg, genom en mörk, knubbig tunnel och ut på en vidsträckt

kyrkogård. I ett klart ögonblick far ett ryck av rädsla igenom mitt hjärta när jag förutspår vad som väntar, men när vi svänger ner till höger om katedralen, som nu tornar upp sig högt ovanför, hittar månskenet oss och faran motverkas av åtråns serum. Hon väljer slumpmässigt ut en grav i det mest avlägsna hörnet av området. Den är slät, bred och praktisk. Hon tar av sig kläderna med rutinmässig smidighet. Hon har servat hundra andra torskar på just den här nedslitna cementplattan, men jag antar att jag är hennes första kvinnliga torsk.

”Ja’ slicka’nte mutta”, sa hon med grov Toxtethdialekt. ”Å ingen annan av tjejerna härkring heller.”

Och hon hade rätt. Jag hade ihärdigt sökt igenom gatorna, staden, i jakt på luder under ett antal knarkpåverkade fylleslag och bara haft tur två gånger. Men när jag väl hade försäkrat henne om att hon inte behövde göra ett endaste dugg. Bara ta av sig kläderna, alla kläder, och låta mig få fritt utlopp, började hon vekna. Jag halade upp en femtiopundssedel och hon gav med sig.

Hon lägger sig ner och kylan från plattan får bröstvårtorna att sticka ut och den spensliga ryggen att krökas. Brösten är stora och påträngande. De stämmer inte med hennes pubertetsfigur. Höfterna är som en tolvåring. Jag stryker ena handen över naveln, som är hård och kladdig och glänser i månskenet som om den vore lätt insmord med vaselin, och sänker ner munnen mot bröstet och suger hårt på de mörka bröstvårtorna, stimulerar dem tills de är kolsvarta. Hennes hud smakar intorkad, salt svett. Billig hudlotion och utsöndrade kemikalier. Fränt och nästan obehagligt. Det eggas mig.

”Se på dina pattar”, viskar jag. ”Rör dem.”

Hon gör det, motvilligt till en början, men vill sedan att jag manar på. Jag lägger ena armen under ländryggen och sveper med tungan över hennes platta, spåda mage.

”Gillar du det?”

Hon svarar inte. Jag lyfter upp huvudet och ser då att ögonen flackar runt i hålorna. Munnen är slapp, hänger åt sidan. En rännil saliv söker sig ned längs kinden. Jag trycker henne hårt i naveln och hon reagerar med en lojt ryck.

Nu är jag otålig, sårar på hennes ben som färgats av färska blåmärken. Jag sticker in ett finger. Hon är torr och stelnar till av min beröring. En kort sekund tycker jag att jag borde sluta, att jag borde vända och springa härifrån. Men när min mun nuddar hennes fitta och doften av gummi slår emot ansiktet går jag in i min roll igen. Utan skuldkänslor. Som en torsk. Med styv tunga trycker jag hårt ner mot hennes klitta och med korta målmedvetna drag stryker jag sakta liv i henne. Jag stoppar in ännu ett finger och sedan ett till och hennes motstånd övergår i ytterst små men fogliga stötar. Mina rörelser blir kraftfullare och hennes sekret forsar ymnigt ut i mitt ansikte. Kroppen kröker sig uppåt och utåt och håller fast där medan hon kämpar emot njutningen.

Jag stoppar en hand innanför mina byxor och letar upp min egen fitta.

Kolan verkar ha skrapat bort all känsla ur insidan men min klitta sväller under min kupade, klibbiga handflata. Jag knådar mig själv hårt och själviskt, horan blir inget annat än en kropp. En fitta i en porrblaska. Jag får en kraftig orgasm men så fort de sprakande kortvågorna avtar överväldigas jag av en vilja att försvinna. Jag känner mig nykter och obekvämt. Jag tar mina fingrar ur hennes kropp, som är insmord med vår svett, och torkar av dem på mina höfter. Hon sätter sig upp, med nyknullet ansikte som glänser av stanken från hennes senaste torsk, och glör på mig. Ansiktet är inte längre domnat av drogerna utan vidöppet och frågande. Hon stirrar blint med sina stora, rädda ögon, och jag får en glimt av flickan bakom horan. Hon försöker tala men orden fastnar på läpparna. Ena halvan av mig vill hålla om henne, den andra föraktar henne. Ännu en gång ser jag på barnets ögon, kvinnans bröst. Jag tvingar fram ett avskedsleende och springer över kyrkogården, sporrad av det enastående pirret och euforin som kommer efter en orgasm.

Väl på Upper Duke Street igen känner jag ännu en gång rushen från stadens glöd. Det är fortfarande tidig kväll och man kan ana en spänning i luften när taxibilarna skjutsar in liv i stadskärnan. Jag *älskar* fredagar. De har en smittande yra som lördagskvällar inte lyckas nå upp till. När klockan slagit åtta kommer Liverpools gator att vara smockfulla med studenter, kids och

knegare – fullkomligt berusade av helgens frihet, och de försöker få kvällen att räcka i all oändlighet.

Jag ska träffa Jamie på 60 Hope Street, mindre än hundra meter från platsen där jag plockade upp horan. Tanken på att passera hennes territorium igen gör mig nervös, så jag går en omväg, ner för Rodney Street och upp igen längs den pulserande Leece Street som redan myllrar av folk. Månen är bakom mig nu, en stor, gul ballong som stannat över stadens silhuett och som långsamt blinkar liv i stjärnorna. Vid nästa fullmåne ska jag sätta mig uppe på en kulle – Frodsham eller Wales. Och bli hög. Bara jag och den där stora månackaren. Om jag hade en bil och röka skulle jag vara frestad att dra iväg, stå emot stadens lockelser, men det skulle vara omöjligt att slappna av just nu. Rena rama tortyren, faktiskt. Dagens tryckande hetta håller just på att avta och det är början på helgen och hela den spänningen flödar genom staden som het lava. Jag älskar den här känslan. Jag älskar den.

JAMIE

Skit också! Jag är sen och det är nog hon som ringer på mobilen nu så jag låter den ringa så får svararen ta det. Ser henne framför mej, förresten. Hon sitter där i baren med en käft som är till hälften rasande och till hälften besviknen och så muttrar hon:

”En halvtimme har han snott från mig. En halvtimme som jag hade kunnat tillbringa nere på Blue Bar och spanat på brudar.”

Åh, men jag älskar henne vansinnigt mycket, det där störiiga lilla livet. Hon är som en syster. Vår historia går sju finfina år tillbaka. Det blir en tredjedel av hennes liv och en fjärdedel av mitt. Och vi har gått igenom en hel del jobbign skit jag och Millie. Jajamän. Grejer som hade tagit kål på de flesta vänskapsförhållanden. Men jag och hon, det har bara gjort oss starkare. Oövervinneliga, typ.

Men en sak måste sägas, hon kan vara bra jobbign ibland, lilla Millie.

Ja då, hon kan vara riktigt jävla skoningslös. Man vill inte komma på kant med Millie O'Reilley.

Fast den här taxichaffisen går mej på nerverna nu. Har värsta stora bråket på mobilen. Galen jävla somalisk brytning som vrålar in i den tegelstensstora mobilen han har. Svettpärlor dryper från hans glansiga skalle. Hela biljäveln stinker av döda djur. Det gör den – hela skiten kornar ordentligt och jag vill ta mej ut, nu. Jag vevar ner rutan, hivar ut huvudet och andas in den smoggiga sommarluften djupt som om den vore en inhalator. Han vänder sej om och sliter sej motvilligt från den tegelstensliknande prylen och blänger ilsket som bara den på mej.

”Veva upp rutan för fan, kompis! Jag har AC:n på.”

AC, va?! Den här häcken måste vara tjugo, trettio år gammal.

Han vänder sej tillbaka till ratten precis i tid för att se att det har slagit om till rött, men han kör ändå och fortsätter att slunga ur sej svordomar i telefon. Jag skiter i den jäveln. Fönstrena ska vara nervevade. Men jag vill inte mucka med somalierna, ska du veta. Det är en grupp som man gör bäst i att lämna ifred. Om man bråkar med en somalier så bråkar man med hela jävla rasket. Det är så det är. Det var inte länge sen som Sean blev tvungen att märka den där snubben, annars hade han själv fått spö. Han är en galen fan den där Sean, boxades för Englands juniorer under 16 och så, men den här somaliern bara vägrade att låta sej sänkas. Slog han på alla sätt och vis gjorde Sean, men snubben bara fortsätter. ”Är det det bästa du har?” och vad han nu sa. Och sen, när Sean flippar ut och biter en fet tugga av hans ansikte får han hela det där jävla knäppa kompaniet efter sej. Vet du vad, kompis, det är bäst att bara undvika det. Han är bara en gammal taxichaffis, när allt kommer omkring, men jag tänker fan inte ge mej på han. Och dessutom vill jag inte smutsa ner mina nya Jil Sander-brallor. Lilla Millie kommer bara att älska dom, förresten. Riktig jävla stil är det.

Vi åker förbi vår gamla lägenhet nu högst upp på Parlie och en stor nostalgivåg slår emot mej. Så är jag. Grymt blödig. Jag blir tårögd av sånt som den där Buena Vista Social Club. Det är fan för mycket – när den där Ibrahim Ferrer går omkring i New York. Det trycker fan bara till en precis här ba'. Såna där grejer tar död på mig. Så har det alltid vart – bra filmer, böcker, låtar som får en att minnas, vad som helst. Inte vet jag, kompis – jag är

bara sån. Jag blir fortfarande alldeles gråtfärdig när jag ser den där koboltblå dörren, dom mossgröna fönsterrutorna och stommen från Billys första bil där ute på tomten. Tänk så många gånger som jag fan vart tvungen att slagga i den där bilen. Det är bara några år sen och så, men jag kan inte låta bli – jag saknar det redan. Det känns som om allt det där är borta. Det känns som om vi har förlorat den tiden för gott.

Det var en lycklig tid det där. Jag, Sean och lillgrabben levde fan som kungar. Allting berodde förstås på Sean. Min Billy hakade på och jag satsade halva min lön från Fords på det där skämtet till kvällskurser.

Men Sean, han bara håvade in stålar och han såg till att vi alla njöt av frukterna av hans arbete. Kylen var alltid proppfull med bärs och schyst käk från Tezzies och Marksies. Inte för att vi nånsin åt nåt av det. Vår tid delades upp rakt av. Under halva tiden blev vi höga, under andra halvan tänkte vi av. Bonusen som Seans nya karriär gav var muchos prima varor, och under dom två åren som vi bodde ihop måste han ha försett oss med så mycket gear att det hade räckt åt hela Garlands en lördagskväll. Det fanns inget protokoll eller så när det gällde intaget av gear. Nej då. Och vi tyckte att det var helt okej att ta nåt en måndagseftermiddag. Sean var värst. Gick så långt att han blev tvungen att dra en lina eller två innan han kunde läsa sporten i The Echo. Rena beroendet eller rena lyxen, kompis? Det är ett under att hans lever fortfarande är oskadd efter allt det där. Och hans skalle också för den delen. Det var nog inte en enda morgon på den tiden som Billy och Sean inte vaknade med smaken av gammal koppar i munnen och med hjärtat bultande i öronen. Om jag inte hade tillbringat större delen av mina kvällar på skolan eller i mitt sovrum där jag brottades med Keats och Hardy hade jag mycket väl gått under. Fast trots det, alltså, kunde jag gå ner till dom när jag var klar, för jag ville inte missa nåt, ville ändå galet gärna ha min del. När det var match vart jag rena rama vaxet. Sean brukade sticka in huvudet genom dörren vid halv sex-sex, precis när jag skulle ta itu med en uppgift. Han visste det så jävla väl också, visste att jag inte ville bli störd. Men han kunde stå där och vifta med en biljett och en påse kola och sen var det kört. Jag vart vax.

Han har alltid vart en kvinnokarl, Sean. Det är han fortfarande faktiskt, men ännu mer på den tiden. Fan utan att anstränga sej eller så. Lägenheten var alltid fullsmockad med läckra jävla brudar med perfekt hy och välvårdat tal som han hade raggat upp på andra sidan pölen. De älskade fan han ba'. Trodde att han menade allvar. Självklart såg ingen av dom åt mitt och lillgrabbens håll. Men jag nöjde mej med att bara sitta med dom och suga i mej allt och så. Han hade en sorts distans kring sej Sean, som tiden verkar ha tunnat ut en aning. Jag trodde att det var utstuderat liksom, att det bara var ett spel, nånting att visa upp för damerna och så, men det kanske låg mer bakom det.

Han har alltid vart en lynnig jävel Sean, och då hade man egentligen ingen aning om hur långt han hade gått ner sej. Till och med när han var E:ad höll han sina tankar tyglade. Röjde ingenting. Bara satt där stum. Dom där mörka, uttryckslösa ögonen som han har var oberörda av euforin som fick hans kinder att blossa och käke att skaka.

Men om jag ser tillbaka så var jag en riktig hycklare när det gällde Sean. Jag visste väl typ varifrån han fick sin deg, men jag tillät mej aldrig att grubbla på det. Min hjärna liksom bara satte sej över det. Det var Sean, min polare, bara en kille som jag hade växt upp med. Och jag ville gärna hjälpa han att göra sej av med den. Jo då. Fast inte nu alltså. Nu delar jag *alltid* fifty/fifty med Sean, och jag tar inte emot gratisgrejer från han längre. I vart fall bara en och annan lina ibland, och till och med då känner jag mej alltid tvungen att köpa en drink åt han och så.

Därför vet jag mycket väl vad som pågår på Flynnstrasse. Men bråkade jag när han erbjöd tjejen ett jobb i en av hans salonger? Så fan heller. Varför skulle jag?

Det är ett helt jävla lagligt företag och hon är kosmetolog, när allt kommer omkring. Hon sysslar med det hon alltid har velat. Glad som bara fan är hon där nere på hans salong, lilla Anne Marie. Går till jobbet med lätta steg och kommer hem och skiner som en liten barnunge. Jag har redan sagt det. Jag är en falsk jävel. Tjejen jobbar för Sean Flynn och jag låtsas som ing-

enting. Jag försöker tänka på han, och på vårt gäng, på hur det var på den tiden. Hur det var när vi träffade Millie.

Det var en underbar tid, alltså. Klubblivet var hårt och rått. Det hade ett eget språk, och dom som talade det var förenade genom en hemlighet som dom delade och det svetsade oss samman som klister. Det var så långt bortom allt man hade upplevt förut. Helt ofattbart. Det var mer än ett avbrott från min arbetsvecka. Det var mer än verklighetsflykt eller fritid. Det var en livsstil. När de stängde The State 1991 efter allt bråk med Ungifamiljen la en del av oss också ner. Inom bara några månader öppnade dom igen, men det var borta, kompis. Energin, den hemliga magin var borta. Det var fullpackat med gamlingar som desperat höll fast vid gamla minnen. Dom försökte fatta det hela. Och det kunde dom inte. Tragiskt var det. Jag ser fortfarande en del av dom där ansiktena driva runt på stan. Offer för sin egen ungdom återhämtade dom sej aldrig från det faktum att tiden hade bestulit dom på nåt som dom hade ägnat sina liv åt. Men erkänner dom fan det? Det gör dom jävlarimej inte. Jag blir helt tokig när jag ser ett ansikte från den tiden och dom inte finner sej i det. Fyller mej med samma sorts sorgsenhet som jag känner om jag stöter på ett ex som verkligen betydde nånting. Helt galet är det. Hur kan man komma nån så nära och låta dom gräva så djupt i ens själ. Ta med dom till väldigt avlägsna platser och låta dom löpa amok och utforska varenda liten skrevla och hålrum tills det inte finns nåt kvar att avslöja och man är helt förbrukad och blottad. Och sen en vacker dag är man bara främlingar. Allt som hänt och all närhet hänger bara kvar på en skör minnestråd.

Men The State, kompis, får gåshud bara jag tänker på't. Det var där jag träffade den lilla rackarungen. Lilla Millie O'Reilley. Jo då – det var hon. Riktigt kaxig redan då. Trängde sej fram till början av kön – inga pengar, förresten, inget leg och inget jävla tålamod eller taktfullhet eller hyfs heller. Hon var bara rakt på sak. Försökte helt enkelt snacka sej in. Det störiiga lilla livet. Den här underbara jävla ungen med regnvått hår och stora, galna, blanka ögon som försökte lura dörrvakterna med sin beslöjade lilla röst. Hade det vart ett år tidigare hade hon enbart på grund av sitt utseende ga-

ranterats VIP-behandling, men klubben granskades noga vid det laget och en trettonåring som dog av en överdos skulle vart ridå.

Ja, hur som helst, när hon inser att hennes föreställning inte leder nån jävla vart går hon över till reservplanen, ögonen fylls med tårar och hon börjar böna och be, jidrar på i ett bedrövat litet skådespel om att hon tog syra för en halvtimme sen och är på väg upp snabbt och rejält och behöver vara där inne med musiken. Och om de inte släpper in henne kommer hon att snedtända på E och bli helt galen och hamna på hispan nånstans och då skulle dom må taskigt för att dom hade fuckat upp en vacker ung människas liv. Fatta! Så jävla kul, kompis! Billy bara vrider sej, och jag, jag börjar nästan bli tårögd. Jag har redan sagt det – jag är en blödig jävel.

Trots att Millie är så pass bra finns det inte en chans att grabbarna i dörren tänker släppa in henne – inte nu när hon har berättat för dom att hon har tagit E. Och nu gör dom det där som gorillor i dörren gillar att göra. Dom har en skitjobbig kväll själva så det dom vill göra allra helst är att fucka upp nån annans kväll också. Särskilt småtjejernas av nån underlig anledning. Alla vet vad det beror på, förresten. Och dom här trögskallarna börjar försöka ta fatt henne och säger att dom ska ringa snuten och allt möjligt. Så jag och lillgrabben säger att vi känner henne från våra hemtrakter och krokas tag i hennes arm och vi störtar alla tre rakt ut i natten – hon flinrar som en galning, jag undrar hur fan det ser ut när vi drar iväg med en brud som knappt har kommit in i puberteten. Och jag säger det igen. Det var inget skumt med det ska du veta, *ingenting* som på nåt sätt var lurrt. Ren och skär impuls var det. Tidens anda och så. Det var så man gjorde på den tiden – Vi och Dom. Billy Bunter-typerna och dörrvakterna. Men hur som helst så var hon ett barn, Millie. Hon var en fin liten flicka, ända ut i tandställningen och hästsvansen. Och hon hade den där nerviga, oslagbara energin som naiva tonåringar har. Hon skulle döda mej om hon hörde mej säga det. Trodde att hon var cool den där lilla Millie. Till och med då – till och med med tandställningen.

Vi vill inte riskera att bli avspisade av en klubb till och vi ser att hon sjunker ihop som en säck så vi börjar gå hem till lägenheten. Det vi tänker oss är – vi spelar några låtar och fixar lite java och så, ordnar en droska åt

henne. Men innan vi ens hade kommit till Blackie hade vi alla tre glidit in i ett sånt där jävla underbart samtal som man har när man är påtänd och som man aldrig vill komma ner ifrån. Vid tretton och ett halvt var hon klartänkt och rolig och cynisk som fan. Hade en jävla massa insikt, lilla Millie – alldeles för slipad för sitt eget bästa. Men hon såg ändå världen med den där barnsliga enkelheten, också. Den där osvikliga naiviteten som kom sej av att ha haft hyggliga och beskyddande pären. Och av att ha vuxit upp i ett skapligt område. Det förstod man bara genom att prata med henne. Hon kom från ett ställe där det inte inträffade några tråkigheter. Det där orubbliga jävla självförtroendet, kompis, det får man inte av rädsla, du. Det får man av att aldrig ha behövt oroa sej för nånting.

Vi satt uppe och pratade hela natten. Jag erkänner – vi svärmade runt henne, jag och Billy. Och när Sean kommer hem och ser hur ung hon är nickar han bara halvt och så, grymtar och går upp för trappan. Han känner oss alltför väl. Han vet att det inte kommer att bli nåt åka av.

Vi skjutsade hem henne dagen efter och hon grät som en liten barnunge. Fick oss att svära på att vi inte skulle avskrika henne som nåt slags ecstasy-klyscha. När vi vaknade skulle vi minnas det här som nåt verkligt, nåt bra, inte som nåt slags stroboskopupplyst snabbis. Att planerna som vi gjorde upp inför framtiden inte skulle försvinna före den oundvikliga tillnyktringens förkrossande angrepp. Vi svor allihop att vi skulle träffas fredagen efter och ta en öl på The Belvedere – min och Billys lokala pub ända sen vi var småglin. Inte fan dök hon upp, ska du veta. Men i ärlighetens namn, trots att vi aldrig sa nåt, tror jag att vi var en aning lättade, både jag och Billy. Vad var det vi hade satt igång, egentligen? Vart skulle det leda – ett nära vänskapsförhållande med en snorunge? Så under det där halvåret var det precis vad hon var – en stroboskopupplyst snabbis, men en som lös in i min skalle som ett stort, starkt eldklot. Sen, ett halvår senare, en novemberförmiddag, dök hon upp utanför dörren – hon sken som en sol och betedde sej som om hon bara hade vart borta i fem minuter. Som om hon bara hade slunkit ut till den nattöppna affärn för att köpa juice och cigarettpapper och sånt.

”Tänkte kolla in soluppgången nere i hamnen”, säger hon, helt utan vidare.

Och förutom att gryningen övergått i dagsljus för över fyra timmar sen så öser det fan ner! Ett galet stort oväder drar ihop sej över Irländska sjön och smyger sej på stan som ondskefull dimma. Jag tar på mej jackan ändå och störtar ut i den bitande vinterförmiddagen, bakfull och eländig men med hjärtat skuttande i sin bur, glatt som fan. När man tänker på sina vänner tänker man inte på personkemi, men det finns nånting mellan oss, kompis. Det finns nåt slags stark dragningskraft i omlopp som inte har ett dugg med sex att göra.

Så vi vart sittande tysta i flera timmar den där förmiddagen, stirrade bara ut över vattnet medan vinden piskade in mot floden, rätt in i oss, kände dess fulla styrka. Vi vart sittande där och såg hur den piskade fram ett oväder, tänderna skallrade som fan, bägge två satt vi och stirrade i ren förundran när ovädet slutligen slog till och blixten spräckte den stora svarta himlen över Mersey. Jag hade kunnat svepas bort och slungats iväg och dött utan att bry mej den där förmiddagen. Jag var så jävla glad. Den där stunden med henne – det var höjdpunkten på hela den där E-perioden. Den var oförfärdad och orubblig och jag visste att det där ögonblicket aldrig skulle dyka upp igen. Och när jag låg och skulle somna den kvällen smög sej en härligt varm och mysig känsla på mej – en sån där känsla man får när man är liten, när kvällarna börjar bli mörka och man vet att det finns grejer att se fram emot, som Bommie night och Halloween och julen. Men för mej var det där speciella Millie. Hon kommer att slita mej i stycken när jag till slut kommer fram ikväll.

MILLIE

Han är fan sen. Jamie kommer alltid för sent när han har varit hos henne. Hon trär av sig trosorna precis när han är på väg ut genom dörren, i tron att om hon skickar iväg sin karl sexuellt tillfredsställd så kan han spotta frestelsen i ansiktet. Rart, men otroligt naivt. Det spelar ingen roll hur stort din snubbe smajlar när han går ut genom dörren – fräsch fitta är och kommer alltid att vara fräsch fitta. Och hon är fortfarande äckligt paranoid när det

gäller Jamie och mig, eller *James*, som hon kallar honom, vårt vänskapsförhållande man och flicka emellan. Det här begriper jag bara inte eftersom formen för vår vänskap göts fyra och ett halvt år innan hon klampade in i bilden och började ransonera vår tid. Tidigare när Jamie har haft flickvänner har vi alltid varit lika tajta som förut. Vi är ogenomträngliga, vi två. Vi kan stå emot vad som helst och anledningen till det är, om hon bara öppnade ögonen och såg det, att vi inte är tända på varandra. Hon borde välkomna det, den där brun-utan-sol-subban, men i stället försöker hon splittra oss. Herregud! För inte så länge sen fick vi bägge två abstinensbesvär om vi lät en dag ta slut utan att vi hade talat med varandra. Nu övergår dagarna i veckor. Till och med månader. Den där sluga fingertoppsrätten lyckades hålla oss isär under hela juni månad i år. Släpade iväg med honom till något tvåstjärnigt solparadis för Liverpoolbor i Marbella och tömde honom på alla besparingar.

Jamie döljer sina känslor precis som en clown och jag vet att han tyckte att den där semestern var jobbig. Till och med möjligheten till obegränsad mängd sex var bara en futtig compensation, och jag beklagar, men aldrig i livet att den där bruden är en fantasifull älskarinna på något sätt. Jag vet säkert att hon inte suger kuk och shit vad sned hon blev när hon råkade snubbla över hans förråd! Man råkar inte bara snubbla över Jamies förråd förresten. Det är inklämt mellan en hög med Auto Mart och gamla telefonkataloger i ett skåp på tomten så hon måste ha rotat runt där vilket innebär att hon både är jävligt nyfiken och frigid. Och på grund av den där egoistiska bitchen var han tvungen att avstå från vår årliga vallfärd till Amsterdam i år. Han sa att det var ekonomiskt omöjligt men jag slår vad om att det var hon som putade med underläppen. Enligt hennes slutna synsätt är det något lömskt och hotfullt med vänskapsförhållanden mellan män och kvinnor. Tydligt kände vi "latent" begär för varandra. Latent! Det hade hon snott från Cosmopolitan, den korkade bitchen. Och jag *hatar* verkligen när han talar om henne som om hon vore modell. Han måste jämt inflika den lilla referensen. Som om hennes stylvande nedför catwalken i några sun-kiga lokala modevisningar på något sätt kan rättfärdiga att hon målar fingrar för att försörja sig.

Ytterligare tjugo minuter förflyter och jag väntar fortfarande i baren; sitter inklämd mellan två feta kostymnissar och funderar tyst på min tredje JD som antingen kommer att lugna eller förvärra knuten med ångest som river i mitt inre. I vanliga fall när jag har frossat i kola räcker det med ett par järn för att lugna ner pumpen och få hjärnan att sluta snurra men jag måste erkänna – jag har varit här tusen gånger förut men jag klarar mig *alltid*. Det har hänt att jag har tagit tre gånger så mycket som jag har tagit ikväll och mitt hjärta har bultat så kraftigt att det har känts som om det skulle kunna krossa bröstkorgen, men som jag sa så klarar jag mig alltid. Det är inget att yvas över, men jag kan inte förneka att det finns något olycksbådande i hur jag mår. Det kanske bara är den sparsmakade omgivningen, den beräknande minimalismen, som förstärker behovet av att känna sig och verka normal. Eller så kanske det bara är så att grejerna var blandade med uppåttjack. Men en obehaglig, negativ känsla slingrar sig igenom mitt system. Det tjänar dock inget till att grubbla, det är bäst att bara hålla huvudet klart. Kruket är att jag inte kan förutse en blackout. Inte när jag får den av droger. Det ringer inga varningsklockor. Den bara slår ner en med ett enda kraftigt slag. Men när jag tänker efter så tog jag tre doser innan jag gick hemifrån, en liten dos i taxin på väg in till stan och ett par på toaletten för ungefär fem minuter sedan. Det blir inte ens ett halvt gram. Det förtjänar inte ens att tänkas på. Man får inte en överdos på ett halvt gram kola. För fan, Millie. Skärp dig. Beställ ett järn till och skärp dig, för fan!

JAMIE

Jag stannar utanför 60 Hope Street nu och om sanningen ska fram är jag inte särskilt såld på stället. Fast egentligen är det ett av Millies favoritplejs och jag har inte sett det lilla livet på flera dagar. Hon bor i stort sett här. Men jag kan inte rå för det. Jag tjänar okej med deg på Ford och allt, jag har inte sämre ställt än alla de andra wannabejävlarerna här inne, men det är samma visa varenda gång. Alltså – jag skiter nästan på mej när jag går upp för trappan. Känns nästan som om nån jävel granskar mej, avslöjar mej. Jag

hade mycket hellre gått till Eureka, det lilla cypriotiska plejset uppe på Myrtle Parade. Jävligt vänliga är de där också förresten, härlig och mysig atmosfär är det. Och det är inte så billigt heller. Det är ingen hejd på alla lärare och liknande från Millies universitet, snubbar från LIPA och allt möjligt. Men det är trevligt, när allt kommer omkring. Jordnära. Det går inte att förneka att käket här inne är helt jävla underbart och så, men det är ett paradiset för falska människor. Jag gör bara det här för hennes skull.

Ser genom att bara titta på hur hon står där att hon har tagit kola. Huvudet hänger mot axeln, händerna är hårt knutna bakom ryggen och hennes högerfot darrar som bara den. Hög som ett hus är vad det kroppsspråket säger. Till och med innan hon sätter av mot mej med ett strålände leende – som strax förbyts i en bister uppsyn när hon minns hur sen jag är. Till och med innan jag känner whiskydoften i hennes andedräkt och torkar bort en droppe med kolaindränkt snor under näsan på henne, kan jag säga exakt vad hon har tagit, och hur mycket. Bara genom hur hon stod där. Om sanningen ska fram är jag lite besviken över att hon har hamnat i det här tillståndet på alldeles egen hand utan att vänta på mej. Det finns inget bättre än att bli långsamt, härligt packad med sin bästa polare och samtalen flyter på perfekt eftersom man dricker i samma takt och är på samma våglängd. Jag hade sett fram emot det ikväll, men jag ska säga dej precis vad som kommer att hända nu. Vi kommer att äta förrätten och sen kommer hon att i förbigående föreslå att vi hoppar över varmrätten och åker direkt ner på stan, och om jag säger att jag inte känner för det kommer hon att börja sura och bråka och då kommer jag att ge med mej eftersom jag inte orkar tjafs. Och sen kommer hon att börja *kräva* kola och märk att jag säger *kräva* för det är det hon gör när hon är så här påtänd och har ett mål och om jag inte kan leverera varorna kommer hon att säga nåt löjligt som:

”Jaha ja, då får jag väl ta en taxi ner till Granby Street och leta rätt på nåt eget då.”

Och då kommer jag inte att ha nåt annat val än att släpa in Sean till stan, och han lär inte bli glad, men kommer att göra det ändå och sen kommer hon att börja tjata på mej om att dra en lina.

”Åh snälla Jamie, bara en liten, va? Den kommer att pigga upp dig.”

Och jag kommer att ge efter bara för att få tyst på henne, men det finns inget ”bara en enda” i hennes värld, eller hur? Och just därför försöker jag verkligen undvika det nuförtiden, för rätt som det är så är klockan tio morgonen därpå och vi har setat i Millies kök och snackat en massa skit och varje gång som jag antyder att jag tänker dra säger hon:

”Snälla, snälla, *snälla!* Bara en till. En färdknäpp.”

Och sen är klockan tre på eftermiddagen och jag går till busshållplatsen för taxin som hon lovade och svor att hon hade beställt dök aldrig upp och jag bävar ordentligt för jag vet att jag kommer att ha hundra meddelanden på telefonsvararen från en rasande Anne Marie vars dag/helg/liv jag har förstört, och jag lovar och svär vid grabbens liv att jag inte ska ta kola igen. Nånsin. Men det är fan ett under att min Billy fortfarande lever.

MILLIE

En mager servitris visar oss till vårt bord. Hon har vackert ansikte och fin kropp, men hennes armar och haka är täckta av ljusbruna fjun. En riktig vän skulle säga till henne – det där är helt enkelt fult, alltså. Man vill inte titta på något sådant – inte på ett sådant här ställe. Hon placerar oss vid ett fönsterbord som vetter rakt ut mot Hope Street, mitt i stritans förbannade hjärta. Jag gör ett klumpigt försök att styra oss till ett bord mitt i lokalen, men en vass armbåge i revbenen får mig att hålla tyst.

”Bästa utsikten på hela stället, ju”, säger Jamie när vi äntligen har satt oss. ”Vad sysslar du med?”

Jag rycker ursäktande på axlarna och stirrar ut i gatans matta mörker där billykterna raggas på i full fart, pustar ut en uppspelt och skärrad rökkvast i den redan uppskrämda kvällen. En vansinnig silhuett stappar förbi fönstret, stannar till för att titta på oss. Bara en skepnad utan ansikte. Det skulle kunna vara hon. Det skulle kunna vara vem som helst. Jag vänder bort blicken och ser på Jamie som betraktar mig intensivt och klunkar i mig de sista iskalla dropparna av min JD. Jag drämmer ner glaset på bordet hårdare

än jag hade tänkt, och Jamies blick svishar från den ena sidan till den andra. Han slänger iväg ett skyggt leende till ett par som lade märke till det.

”Tagga ner, för helvete – det är *fredag*”, säger jag.

Han öppnar munnen för att protestera men servitrisen dyker upp och ger honom en meny. Jag breder ut min på bordet, korsar armarna och sänker huvudet. Orden simmar runt framför mig, vilket innebär att mina ögon är mer berusade än min skalle. Dock inte tillräckligt berusad för att låta den där håriga handleden svepa ner och sno med sig det tomma glaset. Jag är nästan frestad att ta henne åt sidan och fråga henne om hon är medveten om den här stora defekten. Och hur några enkla laserbehandlingar skulle utrota problemet för all framtid och således förvandla henne från en oknullbar snygg tant till en knullbar läckerbit. Jag skulle göra henne en tjänst. Jag håller hennes handled medan jag tömmer glaset igen. Jag kanske gör det. Senare.

Blotta tanken på mat får min mage att knorra. Jag avstår från förrätten och väljer en enkel getostsallad. Jamie beställer två förrätter och biff med pommes frites. Han tittar osäkert upp och ner i vinlistan och bestämmer sig sedan för en flaska Pouilly Fumé – mitt favoritvin. Han har inte råd med det, men jag har inte hjärta att säga till honom att jag inte längre bryr mig om vad jag dricker. Från och med nu kommer allt att smaka likadant. Jag beställer en JD till. Den fjuniga servitrisen trippar iväg och Jamie ger mig en ogillande blick. Jag känner som en fyraåring.

”Vad var det där bra för?”

Han skjuter ett vattenglas under näsan på mig, och jag skjuter tillbaka det direkt.

”Det där”, säger han med snörpt mun.

Jag tänder en cigarett och låtsas se förtvivlad ut. Så där som bra karlar som är gifta med gräsliga haggor brukar se ut.

”Hör du ... Titta inte på mig så där. Det var din idé att gå ut och äta. Och det enda du har beställt är en tallrik kaninföda och tillräckligt mycket whisky för att bedöva ett gäng A-lagare.”

Jag höjer ena ögonbrynet – mitt vanliga sätt att förolämpa Jamie när han försöker använda ord för att imponera på mig.

”Be-döva!”

Jag himlar teatraliskt med ögonen och blinkar fräckt åt den minderåriga tjejen mittemot, som är här med sina föräldrar. Hon böjer ner huvudet och skruvar generat på sig i stolen. Jamie rynkar pannan nu – eller så ler han. Hans ansikte är suddigt och klart om vartannat. Jag älskar hans ansikte. Det är kraftigt markerat och sorgset. Indränkt i historia. Det dansar när han talar.

”Lägg av nu Millie, kompis. Du kommer att få oss utslängda om du inte ser upp.”

”Hon tigger ju om det.”

”Hon är en *snorunge*. Och hon är här med sina föräldrar.”

”Men hon ber fortfarande om det.”

”Jag ska påminna dej om det när du har en egen dotter och du får syn på ett fett gammalt pervo som dreglar över henne.”

”På något vis ser jag inte mig själv som mamma. Kanske ett fett gammalt pervo, men inte mamma.”

”Åh, där ser du! Det är precis vad Anne Marie brukade säga! Inte för att hon såg sej som nåt gammal pervo, du. Bara liksom så att hon inte hade nån modersinstinkt eller så. Se på henne nu!”

Kära nån. Fel drag, älskade Jamie. Just när man tror att man känner någon kommer de med något som är så dumt att man kan bli chockad. Hur kan han ens tänka så där? Hur kan han överhuvudtaget försöka sig på att sätta in mig i samma sammanhang som den där solbrända subban!

”Du skulle se henne, babe! Kan inte ens gå förbi en barnvagn utan att lipa, den där!”

Hans ansikte blir tydligt och det är alldeles fyllt av vördnad. Jag mår illa.

”Ja, men jag är inte alls som Anne Marie. Vi är helt olika.”

”Åh nej – inte är ni olika”, säger han i försvar.

”Jo då, det är vi. Den största skillnaden är att när jag ser en mor och ett litet barn på gatan är den första tanken som snurrar i min skalle att det är så mycket lättare för min hand att glida in nu när hon har tänjts ut av förlösningen.”

”Ookeeej! Nu har du fått mej att tappa aptiten.”

”Gå inte och bli en moralens väktare nu, Jamie Keeley. Det var du som förde in den sortens tankar i min skalle till att börja med. Jag var en fin katolsk flicka innan jag träffade dig och din Billy. Det är ni som har förvandlat mig till en *pervers person!* Hur gammal var jag när du lät mig titta på ’Djurfarmen’, va? Fjorton – så gammal var jag! Vilket är detsamma som barnmisshandel, eller hur?”

Jag driver med honom nu. Han sväljer allt, med hull och hår.

”Alltså, föreställde du dig inte att exponering för sådant brutalt snusk skulle fördärva ett ungt och lättpåverkat sinne?”

”Nä sluta nu. Du *stal* den där videofilmen från lillgrabbens rum. Och om jag minns rätt blev jag oerhört bekymrad när du berättade att du hade tittat på den. *Oerhört* bekymrad.”

”Jag märkte det. Du började låsa in dina hundar när jag kom hem till dig.”

Han fattar galoppen och skrattar ordentligt. Jag gillar verkligen att få honom att skratta. Jag kan inte tänka mig att hon någonsin får honom att skratta som jag.

JAMIE

Då var det dags. Ett under att hon har hållt sej så här länge, i ärlighetens namn.

”Jeeey-miiii”, säger hon med stora blanka ögon. ”Är *du* hungrig?”

”Helt jävla utsvulten faktiskt”, ylar jag. ”Om de ändå kunde rappa på med min biff. Hur så?”

”Åh, det var inget.”

Hon flackar trumpet runt med blicken i lokalen, sen landar den på bordet. En kort tystnad följer.

”Har du träffat Sean på sistone?” frågar hon, doppar en brödbit i sitt vin och gör en liten pyramid av askan som hon har spillt ut på bordet.

”Nej, raring. Ha’nte sett han. Inte sen träningen förra veckan – och

apropå det. Varför ha 'nte jag sett dej där på över en månad?"

"Jag börjar på universitetet igen nästa vecka, inte sant? Och jag har varit tvungen att börja på min avhandling."

"Vad är det om då?"

"Hallå! Det är typ en väldigt lång *uppsats!*"

"För helvete, Millie, gumman, jag vet väl fan vad en avhandling är! Herregud! Jag frågade dej vad den *handlar om!*"

"Jaha, öh, böcker. Queerteori, öh, dekonstruktion av fasta identiteter i modern litteratur."

"Du ljuger."

Hon flinar uppkäftigt.

"Men visst låter det bra, va?!"

"Du har inte ens börjat än, va? Kom igen, Millie! Det är ditt sista år. Slutet är inom räckhåll och allt det där. Du vet inte hur jävla lyckligt lottad du är, du!"

"Okej. Okej."

"Allvarligt, tjejen! Du bor hemma hos din farsa som fan bara skämmer bort dej och ger dej dosh och jag vet inte vad... Du gör vad fan du vill ... Du *måste* inte ens jobba förresten, allt är så jävla lätt för dej ..."

"Okej, sa jag!"

Hennes ögon blixtrar av glansig kemisk ilska. Jag byter samtalsämne, direkt.

"Knockade han på träningen, förresten. Sean. Fick in en fullträff. Väns-teruppercut och så."

"Kommer han in till stan vad du vet?"

"Nä, tvivlar på det, tjejen – det gör jag, tvivlar starkt på det. Åker ner till Kellys på fredagarna, visst gör han? Han, Billy och så – de håller sej undan från stan efter den där andra grejen. Men du skulle ha sett det Millie! Helt jävla borta var han! Den där jävla O'Malley vart fan alldeles likblek, kompis! Var inte glad över ..."

"Har du lust att åka dit efter middagen?"

"Vart då?"

"Kellys?"

"Vad fan säger du? Trodde att du fan hatade det stället. Du sa att det kryllade av drägg."

"Respektabla drägg."

"Du sa i vart fall att dom var drägg ..."

Jag jäklas med henne nu. Jag har känt ungen tillräckligt länge. Så klart att jag vet vad hon geppar om, men ändå.

"... varför är du plötsligt intresserad av Sean? Sist vi gick ut allihop käbblade ni som två barnungar, visst gjorde ni? Och jag sa åt Billy att du hade pissat i hans drink."

"Gjorde jag inte."

Jag stirrar länge och väl på henne, rynkar pannan och stryker mej över hakan som om jag försöker lösa nån stor jävla gåta. Sen långsamt, teatraliskt, spricker mitt fejs upp i ett stort illmarigt leende.

"Ååååh, jag förstår. *Nu* fattar jag. Du vill väl ha lite sånt där annat, va? Hör på nu här, Millie. Så här ligger det till, va? Vi ska avnjuta den här utsökta måltiden tillsammans, eller hur? Och sen kanske vi tar några drinkar på Platinum Lounge? Och sen skjutsar jag dej vart du vill. Kellys, The Pod, Dreamers, vart som helst – men för mej är det läggdags. Jag måste vara uppe klockan åtta för att skjutsa Anne Marie till jobbet och jag ska själv jobba övertid. Så det blir inget av med nån galet präktig kolafrossa ikväll."

Jag känner nästan hur hennes entusiasm dunsar ner i bordet. Men det är så det är – jag tänker inte ge efter. Kan puta med underläppen hur mycket hon vill ikväll. Jag ger inte med mej.

"Ookeeej, Millie! Var lite förständig, för fan. Du såg hur mycket skäll jag fick sist ..."

Jag tvekar. Det kommer inte att komma nåt bättre tillfälle. Jag kör på.

"... och så måste jag hålla henne på gott humör inför nästa helg, eller hur?"

"Varför det? Vad är det som händer nästa helg?"

Jag sväljer. Om jag inte spottar ur mej det nu lär jag aldrig göra det.

"Du vet! Jag ska ta med henne till Lake District, ju. Den stora frågan och så!"

"Öh, vänta här nu, Jamie! *Den stora frågan?* Vad menar du med *den stora*

frågan?"

"Det som vi pratade om hemma hos dej, när vi hade vart på Blue."

"Va? Vad pratade vi om?"

Djup förtvivlan sipprar ut från hennes fejs.

"För helvete, Millie! Kommer du inte ihåg nåt från den kvällen?"

"Herregud, Jamie. Jag minns inte ens att vi var på Blue den kvällen, än mindre hemma hos mig!"

"Vad säger du? Hur kunde du glömma nåt så viktigt som det?"

"Som *vadå*, för helvetes jävlar?"

Jag tvekar. Det går åt helvete det här. Jag kör på ändå.

"Anne Marie. Jag tänker fria till henne, eller hur?"

MILLIE

Modet sjunker långt långt ner till botten av mitt inre. Jag tar ofrivilligt tag om min fitta och sväljer tillbaka en het känsla som hotar att välla fram inom mig. Hans ögon glänser, fulla av energi – och den olivfärgade hyn i ansiktet öppnar sig som sprickor i torkande lera när han ger ifrån sig ett strålande, skräckslaget leende.

"Jamen, säg nåt då!" häver han ur sig.

Jag lutar mig fram och slänger armarna om honom och värmen från hans kropp sprids genom mig som en gigantisk klunk Jameson. Jag ryggar tillbaka en aning, rädd att han kanske kan känna bultandet från mitt hjärta som bankar så fort att linjen nästan slätas ut. Han drar mig intill sig igen, kramar mig och när han släpper taget och jag stirrar rakt in i honom inser jag hur spiknykter jag är. Hans ansikte är tydligt, det ler och dansar fånigt, fånigt lyckligt och han skrattar sitt stora skallrande skratt och jag skrattar också och överöser honom med pussar och hela tiden känner jag av en förfärlig känsla i mitt inre och i halsen och ett plågsamt brummande från ett organ som hotar att lägga av.